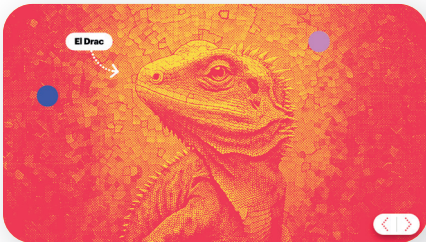
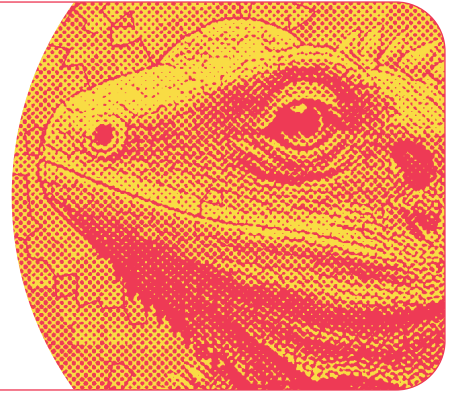

El Drac & Antoni

De draak van Parc Güell

Bovenaan op de trap, bij de ingang van Parc Güell in Barcelona houdt El Drac de wacht. Deze kleurrijke mozaïekdraak schittert in de zon en heeft een perfect uitzicht op het park. Tegenwoordig komen hier dagelijks honderden toeristen, maar vroeger was het hier veel rustiger.

Op een dag, toen het park nog stil was, hoorde El Drac voetsporen op de trap. Het was Antoni Gaudí, de architect van het park. Hij liep langzaam rond, keek aandachtig om zich heen en raakte soms de stenen en bomen aan. Elke ochtend ging hij op inspectieronde, want alles moest tot in de kleinste details kloppen. Hij hield niet van drukte en stuurde zelfs verliefde koppeltjes weg uit 'zijn' tuin.

Elke ochtend kwam Antoni even bij El Drac zitten. "Weet je, ik heb dit park helemaal zelf ontworpen," vertelde hij trots. "Van de sprookjesachtige huizen tot de kronkelende banken." El Drac vond het geweldig om naar zijn verhalen te luisteren. Zo ontstond er een bijzondere vriendschap tussen een architect met grote dromen en een draak van steen.

De kapotte staart

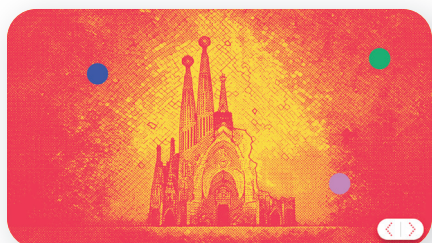
Elke dag wandelden Antoni en El Drac samen door het park. Ze bespraken de geheimen van het park en de verborgen details in de mozaïeken.

Op een ochtend luisterde El Drac zo aandachtig naar Antoni's verhaal dat hij te dicht bij de rand van een heuvel stond. Zijn poot gleed weg en ... boem! Hij tuimelde naar beneden en brak zijn staart.

"Oei," zei Antoni. "Maak je maar geen zorgen, ik weet precies hoe ik dit moet oplossen!" Hij verzamelde oude tegels en brak ze in stukjes. "Ik gebruik altijd afvalmateriaal in mijn mozaïeken. Niets mag verspild worden."

Voorzichtig zette Antoni nieuwe schubben op El Drac's staart. Toen de zon er op scheen, schitterden ze mooier dan ooit! El Drac zwiepte tevreden met zijn staart. Antoni keek hem geheimzinnig aan. "Wil je mijn grootste project zien?" vroeg hij. "Ik bouw aan de Sagrada Familia, de grootste kerk van Barcelona!"

El Drac werd meteen enthousiast. "Natuurlijk!" riep hij. En zo gingen ze samen op pad.

Het grootste meesterwerk

De volgende dag bracht Antoni zijn trouwe vriend El Drac mee naar de bouwplaats van de Sagrada Familia. Hoge stijgers omringden de torens en arbeiders sjouwden met stenen. Er was nog een hoop werk te doen.

Antoni rolde een grote tekening uit op de grond. "Kijk" zei hij trots. "Ik hou van middeleeuwse kerken, met hun hoge torens en sierlijke bogen, maar ik wil er iets nieuws mee doen. Mijn zuilen lijken op bomen en de versieringen zullen golven als de natuur. En natuurlijk gebruik ik mozaïeken en gerecycleerde materialen."

El Drac kijkt bewonderd naar de bouwplannen, maar ook een beetje verbaasd. "Hoe lang gaat dit duren?" vroeg hij nieuwsgierig. "Eerst dacht ik tien jaar," zei Antoni. "Maar nu weet ik dat het mijn hele leven zal duren en misschien krijg ik het zelfs niet af. Daarom maak ik tekeningen en maquettes, zodat anderen na mij verder kunnen bouwen. El Drac knikt begrijpend. Dit is niet alleen een gebouw, maar ook een droom.

De kerk krijgt een staartje

Terwijl ze verder lopen, laat Antoni de eerste mozaïeken van de kerk zien. Plots blijft El Drac stokstijf staan. Zijn ogen vallen op een glinsterend mozaïekstuk in de muur. Hij herkent het meteen.

"Antoni!" riep hij verbaasd. "Heb je een stukje van mijn oude staart in de oude muur verwerkt?!"

Antoni lachte. "Natuurlijk! Jij had dit stukje niet meer nodig, en ik gooi niets weg. Dit stukje kreeg een nieuw leven in de kerk. Dat is recyclen. En geef toe... jouw nieuwe staart is nu mooier dan ooit en de kerk ook!" El Drac keek nog eens naar de muur en moest toegeven dat Antoni gelijk had.

Ze liepen verder, en Antoni werd plots serieus. "Kun jij mijn ideeën en geheimen bewaren?" vroeg hij. "Ik zal deze kerk niet kunnen afwerken, maar ooit zal ze klaar zijn. Jij kunt de bouwers van de

toekomst influisteren hoe ze mijn droom moeten voortzetten.

El Drac knikte plechtig. Hij zou ervoor zorgen dat Antoni's meesterwerk ooit afgewerkt zou worden.